

Hồi 216

Nữ chuyển càn khôn

Đi theo Hồ Bân chỉ có hai thân tùy khiến Lưu Dụ yên tâm, nếu như ông ta đem cả một toán quân xộc tới, cách duy nhất là trốn vào rừng hoang.

Lưu Dụ nhảy từ ngọn cây xuống đón Hồ Bân.

Đây là một khu rừng rậm ở cách Thọ Dương hai dặm về phía nam, để khỏi liên lụy đến Hồ Bân, Lưu Dụ không dám vào thành, do Giang Văn Thanh xuất diện tìm được trong thành một vị cố hữu của Giang Hải Lưu, nhờ vị này liên hệ hẹn gặp Hồ Bân.

Hồ Bân chịu tới đây gặp gã có thể coi là rất trọng tình bằng hữu.

Lưu Dụ phát xuất tiếng quạ kêu, Hồ Bân nhanh nhẹn phân phó hai thủ hạ ở lại ngoài rừng, một mình tiến vào.

Lưu Dụ bước lên nói: "Hồ đại nhân khỏe chứ?".

Hồ Bân mừng rỡ tiến lên nắm tay Lưu Dụ, hân hoan: "Người quả là phúc dày mệnh lớn, ta đã cho rằng người không thoát khỏi độc thủ của gian tặc Tư mã Đạo Tử".

Lưu Dụ cười khổ: "Lần này bọn tôi thảm bại, từ nay về sau càng khó khăn. Tôi tới gặp ông để tìm hiểu tình hình Bắc Phủ binh và Kiến Khang".

Hồ Bân ngạc nhiên: "Coi bộ điệu người, tựa hồ không biết lần này Tư mã Đạo Tử phái con trai Tư Mã Nguyên Hiến và Vương Quốc Bảo tới công đả Biên Hoang Tập, ngoài thắng trong thua, lại còn không biết làm sao thu thập cục diện rối rắm này".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Ông định nói gì? Sau khi Biên Hoang Tập thất hãm, tôi chỉ một mạch chạy trốn tới đây".

Hồ Bân phẫn chấn nói: "Năm ngày trước có người mang thủ cấp Trúc Pháp Khánh treo cao ở Đông môn, người thấy có tuyệt diệu không?".

Lưu Dụ giật bắn mình: "Hảo tiểu tử!".

Hồ Bân gật đầu: "Người đoán đúng, chắc chắn là Yến Phi. Sau đó Di Lạc giáo đồ trong Tập như phát điên đổ xô đi tìm Yến Phi khắp nơi, khiến cho Biên Hoang Tập loạn xà ngầu cả lên, hiện tại không ai dám đến Biên Hoang Tập. Trú quân trường kỳ ở Biên Hoang Tập bây giờ không dễ chút nào, Hoang nhân trước khi đào vong đồng lòng đốt cháy hết các kho lương thực. Rõ ràng là việc cung cấp và nuôi dưỡng cả một đạo quân

đồn trú lớn như vậy quá khó khăn đối với bất cứ phe nào. Nghe nói Mộ Dung Thùy và Diêu Trường bắt đầu rút lui, chỉ để lại một ít binh mã. Ngày nào Biên Hoang Tập chưa phục hồi nguyên trạng, đừng ai nghĩ đến chuyện kiếm chác gì ở đó”.

Lưu Dụ nghe vậy tinh thần cực kỳ phấn chấn, chiêu này của Yến Phi không những đảo ngược cả hình thế, mà còn lập tức đưa chàng từ địa vị Biên Hoang đệ nhất kiếm thủ trở thành Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ.

Chuyện này không có khả năng xảy ra.

Vậy mà Yến Phi đích xác đã làm được.

Không những Yến Phi đã vãn hồi thể diện cho Hoang nhân, khiến Tạ gia thoát khỏi đại họa, lại còn giúp cho Phật môn phương Nam tránh được tai kiếp. Di Lặc giáo mất đi lãnh tụ tinh thần không còn tư cách gì kéo tới Kiến Khang nữa, không còn giáo chủ - người sáng lập giáo, Di Lặc giáo không còn là Di Lặc giáo. Một kiếm của Yến Phi chém nát hoang ngôn Trúc Pháp Khánh là Di Lặc Phật giảng thế.

Thu phục Biên Hoang Tập không còn là vọng tưởng, tuy rằng con đường phía trước vẫn đầy gian khó.

Vội hỏi: “Tình hình Hoang nhân thế nào?”.

Hồ Bân đáp: “Hoang nhân tứ tán đào vong trước khi địch tới, đại bộ phận chạy về phía Nam, một phần chạy ra phía biển, do Hoang nhân thông thạo Biên Hoang, lại có ngựa cưỡi, liên quân tấn công tuy có ý đuổi tận giết tuyệt nhưng không thực hiện được”.

Lưu Dụ cảm thấy nhẹ hẳn cả người, sợ nhất là Hoang nhân quyết tử kháng địch, như vậy phải nói Trác Cuồng Sinh là người rất linh hoạt quyền biến, việc giành lại Biên Hoang Tập không còn là nói suông nữa. Vấn đề là làm sao triệu tập lại Hoang nhân, phản công Biên Hoang Tập.

Hỏi: “Phía Kiến Khang phản ứng thế nào?”.

Hồ Bân đáp: “Sáng nay ta mới được tin Trúc Pháp Khánh bị Yến Phi chém đầu, vì vậy vẫn chưa biết tình hình Kiến Khang ra sao. Bất luận thế nào chuyện này cũng hết sức bất lợi cho Tư mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, có chiếm được mười cái Biên Hoang Tập cũng không bù lại được, đã thế lại khiến thanh uy của người tăng vọt”.

Lưu Dụ ngơ ngác hỏi: “Có quan hệ gì với tôi?”.

Hồ Bân đáp: “Trong Bắc Phủ binh đồn ầm lên chuyện chiến dịch này là do người là chủ soái, cố ý để địch nhân chiếm một tòa thành không, dùng lại mưu kế ngày trước để Phù Kiên chiếm được Thọ Dương. Nếu Trúc Pháp Khánh đích xác bị hảo bằng hữu của người chém đầu thì chúng, đương nhiên làm tăng uy danh của người rất nhiều, nghĩ

rằng người đã không phụ Huyền soái phó thác tránh cho Phật môn và Tà gia một trường đại kiếp nạn”.

Lưu Dụ nghe vậy chỉ biết há hốc mồm, không biết phải trả lời ra sao.

Hồ Bân đột nhiên nắm lấy cánh tay Lưu Dụ, kéo gã đi thêm mấy bước vào rừng rậm, thấp giọng nói: “Hiện thời Bắc Phủ binh thiếu một người như Huyền soái, người chính là tuyển chọn tốt nhất, hiện tại người đã hội đủ điều kiện, lại là người được Huyền soái lựa chọn, chỉ còn thiếu cơ hội”.

Lưu Dụ gượng cười: “Đa tạ đã coi trọng”.

Hồ Bân nói: “Không phải vì đã từng được người cứu mạng mà ta nhìn người bằng con mắt đặc biệt, mà là không ai rõ hơn ta Huyền soái coi trọng và trông đợi thế nào ở người, bất luận lần này người bại trận hồ đồ thế nào ở Biên Hoang Tập, sự thật người đã bình yên thoát thân, Tư mã Đạo Tử thì được chẳng bằng mất, lại bị người một tay dẹp tan mất Di Lặc giáo. Huống hồ Hoang nhân đã từng có tiền lệ đoạt lại Biên Hoang Tập, trong ý nghĩ của mọi người đều khẳng định chuyện này sẽ trùng diễn. Biên Hoang Tập sống chết cùng Hoang nhân, Biên Hoang Tập không Hoang nhân chỉ còn là một đồng cỏ nát”.

Lưu Dụ hít sâu một hơi thở, gật đầu: “Hoang nhân sẽ vĩnh viễn không khuất phục cái ác. Tình hình Lưu gia thế nào?”.

Hồ Bân hừ lạnh: “Mấy ngày trước Lưu Lao Chi phái người truyền đạt tin tức cho ta, một mặt nói là phải giúp Vương Cung đối phó Tư mã Đạo Tử, mặt khác lại muốn ta án binh bất động giữ vững Thọ Dương, rõ ràng là đang do dự. Ài! Nếu Huyền soái còn thì làm gì có tình cảnh này? Biên Hoang Tập thất thủ chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thái độ của Lưu Lao Chi đối với Vương Cung”.

Lưu Dụ hỏi: “Phía Hoàn Huyền có động tĩnh gì không?”.

Hồ Bân đáp: “Con người Hoàn Huyền rất khó hiểu, trong tình huống này lại ra điều kiện với Vương Cung, yêu cầu Vương Cung đem con gái bảo bối gả cho y làm thiếp, khiến Vương Cung đã phẫn nộ lại khó xử”.

Lưu Dụ giật bản mình: “Cái gì?”.

Hồ Bân ngạc nhiên: “Có vấn đề gì? Sắc mặt người vì sao khó coi thế?”.

Lưu Dụ thở gấp mấy hơi, nói: “Không có gì, không phải Vương Cung đã hứa gả con gái cho con trai Ân Trọng Kham rồi sao?”.

Hồ Bân không nghi ngờ gì gã, đáp: “Hóa ra người cũng biết việc này. Ài! Chính vì như thế ta mới nói Hoàn Huyền khiến người ta thật nan giải, trong giờ phút này mà lại

đề xuất điều kiện làm khó người ta, chỉ một hành động đắc tội cả Vương Cung và Ân Trọng Kham. Bất quá hiện tại đích xác không ai làm gì được Hoàn Huyền, Lưu Lao Chi về căn bản không phải là đối thủ của y. Vì vậy ta mới nói Bắc Phủ binh cần một Huyền soái khác, mà người ấy chính là người. Tháng trước Chu Tự từng đến Thọ Dương đàm luận với ta, bọn ta đều đồng ý người là người thích hợp nhất để thay thế Huyền soái”.

Lúc này tâm tình Lưu Dự như đang chìm ngập trong sóng to gió cả.

Không! Tuyệt không thể để Vương Đạm Chân lọt vào bàn tay ma quỷ của Hoàn Huyền.

Thanh âm Hồ Bân lại rót vào tai gã “ Bây giờ ngươi tính làm gì?”.

Lưu Dự vẫn đang nghĩ đến Vương Đạm Chân, buột miệng nói: “Còn có thể làm gì?”.

Hồ Bân tỏ ra thông cảm: “Hiện tại ngươi quả thật khó làm được gì, ngàn vạn chớ có trở lại Quảng Lăng nếu không muốn trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu giữa Lưu Lao Chi và Hà Khiêm. Ta và Chu Tự cũng đã nghiên cứu khía cạnh này, nhất trí cho rằng chỉ khi Tôn Ân tạo phản người mới có thể công nhiên trở về đội ngũ”.

Lại phân tích: “Tình cảnh ngươi hiện tại hết sức vi diệu, chính thức mà nói Bắc Phủ binh phái người tới Biên Hoang thám sát tình hình, vì vậy ngày nào người còn chưa về Quảng Lăng báo cáo tình hình, ngày đó người vẫn còn tự do. Có rất nhiều chuyện chỉ có thể làm mà không thể nói, ta cho rằng nếu ngươi dùng thân phận chủ soái lãnh đạo Hoang nhân đoạt lại Biên Hoang Tập, sẽ khiến cho tất cả các tướng lĩnh trẻ tuổi ở Bắc Phủ binh nhận định rằng người đủ tư cách kế thừa Huyền soái, lúc đó dù kẻ nào muốn gây chuyện với người cũng phải dè chừng”.

Lưu Dự miễn cưỡng dẹp bỏ những ưu tư về Vương Đạm Chân, hỏi: “Tôn Ân vẫn chưa khởi sự sao?”.

Hồ Bân đáp: “Tôn Ân đã công chiếm đại đảo Ông Châu xây dựng căn cứ địa, lại kêu gọi cường hào các quận huyện duyên hải phản Tấn, về chiến lược rất cao minh, Kiến Khang quân căn bản là không đủ sức phản kích đành ngồi coi Thiên Sư quân ngày một lớn mạnh. Hừ! Trong tình huống như vậy mà Tư mã Đạo Tử vẫn xua quân đến Biên Hoang Tập, đã mất hết lòng người, đặc biệt là hành động này nhằm vào Tà gia và bản thân người khiến cho Bắc Phủ binh người người đều căm hận, lại thêm Lưu Lao Chi phản phúc, Hà Khiêm cam tâm làm tay sai cho Tư mã Đạo Tử, vì vậy Bắc Phủ binh mang hy vọng ký thác cả vào người là điều tất nhiên, người ngàn vạn chớ để họ thất vọng”.

Lưu Dụ đã đại khái hiểu rõ hình thế hiện tại cả miền nam, hỏi tới vấn đề cuối cùng: “Nhiếp Thiên Hoàn có hành động gì không?”.

Hồ Bân đáp: “Đây lại là một chuyện đáng lo nữa. Từ sau chiến dịch Biên Hoang Tập, Lưỡng Hồ bang mau lẹ phát triển, dần thôn tính tất cả địa bàn của Đại Giang bang dưới sự ủng hộ ngầm của Hoàn Huyền. Toàn bộ Đại Giang thượng du Kiến Khang về phía tây đã rơi vào tay bọn chúng, cũng khiến cho sức uy hiếp của Hoàn Huyền đối với Kiến Khang càng thêm nặng nề. Một khi Kiến Khang mất đi quyền khống chế thượng du Đại Giang, Hoàn Huyền có thể phong tỏa Đại Giang bất cứ lúc nào, Đại Tấn ta coi như mất một nửa giang san, càng không đủ sức ứng phó Hoàn Huyền”.

Lưu Dụ than: “Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Tư mã Đạo Tử không lo Tôn Ân mà cứ tiến công Biên Hoang Tập, chính là vì muốn phá vỡ sự phong tỏa của Hoàn Huyền, tiếc là người tính không bằng trời tính, Di Lạc giáo mất Trúc Pháp Khánh không còn giữ được vai trò tam độn giữa Tư mã Đạo Tử và Mộ Dung Thùy, Điều Trường, Biên Hoang Tập cũng không thể phát huy tác dụng vốn có nữa”.

Hồ Bân nói: “Vì vậy ngươi cần phải đoạt lại Biên Hoang Tập thật nhanh, bởi vì Biên Hoang Tập cũng là nguồn sống của Bắc Phủ bình, không có Biên Hoang Tập, Bắc Phủ bình đành cúi đầu trước Kiến Khang quân”.

Lưu Dụ gật đầu: “Tôi minh bạch rồi. Hết sức đa tạ Hồ đại nhân về buổi nói chuyện này khiến tôi hiểu rõ hình thế cả miền Nam. Tôi nhất định sẽ không để Hồ đại nhân và Chu đại tướng thất vọng”.

Hồ Bân vỗ vai gã, nói: “Làm tốt đi, bọn ta tin ngươi. Cho đến bây giờ, ngươi vẫn làm rất tuyệt”.

Lưu Dụ cầm tay Hồ Bân nói từ biệt, mau lẹ biến mất vào rừng.

Tiếng gió nổi lên, Giang Văn Thanh từ ngọn cây nhảy xuống, nói: “Nghe được chuyện gì?”.

Lưu Dụ thu thập tâm tình, tạm thời quên đi những lo âu về Vương Đạm Chân, nói: “Sự tình chuyển biến cực lớn ngoài sức tưởng tượng, Yến Phi cuối cùng đã thành công chém chết Trúc Pháp Khánh, mang thủ cấp treo ở đông môn Biên Hoang Tập thị chúng”.

Phản ứng của Giang Văn Thanh giống hệt Lưu Dụ khi nãy, thần sắc lộ vẻ không tin.

Lưu Dụ giải thích một lượt, lại nói: “Một tin rất tốt nữa là Hoang nhân bỏ Tập đào tẩu trước khi bị địch nhân vây công, lại thiêu sạch cả lương thảo và thuyền bè, địch nhân chỉ đoạt được một đồng đồ nát”.

Giang Văn Thanh cực kỳ phấn chấn, cặp mắt đẹp sáng long lanh.

Lưu Dụ thuật lại toàn bộ tình thế nghe được từ Hồ Bân, đoạn nói: “Hiện tại việc duy nhất chúng ta nên làm là triệu tập huynh đệ trốn khỏi Biên Hoang Tập, thừa cơ địch nhân trận cuộc đại loạn do cái chết của Trúc Pháp Khánh mang đến, phản công Biên Hoang Tập”.

Giang Văn Thanh nhíu mày: “Tình hình đích xác có lợi cho ta, tuy nhiên huynh đệ ta lưu tán tứ xứ, muốn triệu tập họ trong mười ngày nửa tháng chưa chắc đã xong. Huống hồ Tư mã Đạo Tử sẽ toàn lực truy bắt các huynh đệ chạy về phía Nam, bọn họ giữ được mệnh đã là giỏi lắm rồi”.

Lưu Dụ nói: “Chỉ cần ta tìm được Yến Phi là sẽ có cách, do tình huống đặc thù của Biên Hoang Tập, chỉ cần cắt đứt đường thủy bộ Nam Bắc vận lương là có thể buộc quân đồn trú phải triệt thoái. Chỉ cần Hoang nhân nghe tin chúng ta triển khai phản kích tất sẽ hỏa tốc tìm về, khiến thanh thế chúng ta lớn mạnh”.

Giang Văn Thanh nói: “Tình thế Biên Hoang bất lợi đối với địch nhân thế nào, cũng bất lợi như thế đối với ta. Chúng ta cũng sẽ xuất hiện vấn đề về cung ứng lương thảo và vũ khí”.

Lưu Dụ nói: “Đó thực sự là vấn đề khó khăn, tuy nhiên không phải là không có cách giải quyết, hoặc giả có một người giúp được chúng ta chuyện này”.

Giang Văn Thanh hỏi: “Khổng Tĩnh?”

Lưu Dụ thầm khen Giang Văn Thanh đầu óc nhanh nhẹn, gật đầu: “Chính là hấn, chỉ hấn mới giúp được ta trên phương diện này, mà cũng có quan hệ đến lợi ích của hấn. Nếu Yến Phi không giết chết Trúc Pháp Khánh, hoặc là Hoang nhân bị đối phương đánh cho tơi tả, chúng ta cũng không mặt mũi nào nhờ hấn giúp đỡ, hiện tại đương nhiên là chuyện khác”.

Giang Văn Thanh nói: “Khổng Tĩnh chung quy chỉ là một thương nhân, một khi bị Tư mã Đạo Tử phát giác ám trợ bọn ta, Lưu Lao Chi cũng không bảo vệ nổi hấn. Vì vậy cần dùng chút thủ đoạn khiến hấn hiểu rằng chúng ta không những đủ thực lực phản công Biên Hoang Tập, mà còn có biện pháp giữ bí mật công việc”.

Lưu Dụ cười khổ: “Về phương diện này có thể dùng thủ đoạn gì được?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Chuyện Khổng Tĩnh cứ để ta lo, đừng quên ta ở nhánh Tân Nương Hà của Dĩnh Thủy còn có căn cứ bí mật do nhị thúc Giang Hải Văn quản lý, huynh đệ trốn khỏi Biên Hoang Tập sẽ tập trung về đấy. Một mặt ta tìm cách liên lạc với Khổng Tĩnh, một mặt chờ tin tốt lành của người”.

Lưu Dụ mừng rỡ nói: “Ta sẽ đi Kiến Khang, nếu ta đoán không sai, Yến Phi hẳn đã tới Kiến Khang”.

Giang Văn Thanh nói: “Nhớ là không thể kéo dài quá, căn cứ Tân Nương Hà hoàn toàn trông vào viện trợ của Biên Hoang Tập, mất Biên Hoang Tập sẽ khiến bọn ta rơi vào cảnh khốn quẫn. Bọn ta tuyệt sẽ không để Khổng Tĩnh hiểu rõ tình cảnh chân chính của mình, nếu không hẳn sẽ không giúp ta”.

Lưu Dụ hỏi: “Theo tính toán của Văn Thanh căn cứ Tân Nương Hà có thể duy trì trong bao lâu?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Như tình hình không thay đổi thì sáu tháng một năm không thành vấn đề. Bất quá nếu có quá nhiều huynh đệ về đây, chỉ sợ không cầm cự nổi quá ba tháng”.

Lưu Dụ nói: “Vậy thì lấy thời hạn ba tháng, bọn ta sẽ tới Tân Nương Hà hội hiệp với Văn Thanh”.

Giang Văn Thanh hốt nhiên đặt tay lên vai Lưu Dụ, đỏ mặt nói: “Thận trọng chút”.
Nói xong xoay người bỏ đi.

ooo

Yến Phi đi qua Chu Tước kiều, lòng vô vàn cảm khái.

Kiến Khang không còn là Kiến Khang ngày trước nữa.

Thiên hạ đệ nhất danh sĩ Tạ An đã ra đi, chôn nắm xương tàn ở Tiểu Đông sơn ngoài thành, phong lưu đã tận.

Tạ Huyền lưu danh thiên cổ sau trận Phì Thủy cũng chết ở tuổi tráng niên, khiến cho nam Tấn rơi vào cục diện chia năm xẻ bảy, chiến loạn nổ ra bất cứ lúc nào.

Tân Hoài hà mất đi Kỷ Thiên Thiên không còn là Tân Hoài hà trong dĩ vãng, Kỷ Thiên Thiên tựa như vầng trăng tỏa sáng Tân Hoài, chỉ có nàng mới có thể mang phong thái quyền rũ đến cho Tân Hoài bên cạnh phong khí cao môn đại tộc đã suy đồi.

Kiến Khang vẫn phồn hoa, nhưng Yến Phi biết rõ trước mắt chỉ là vẻ ngoài giả dối không thể duy trì mãi được, một khi Tư mã Diệu bị Mạn Diệu hại chết, lập tức đại biến xảy ra, không một lực lượng nào ngăn cản được nam Tấn trở thành phân liệt và biến loạn.

Tất cả các trạm quan phòng ở Kiến Khang đều được tăng cường, kiểm tra nghiêm ngặt người vào kẻ ra, may sao ngày nọ chàng ở Kiến Khang, Tạ gia đã làm giấy thông hành chính thức cho chàng, Điệp Luyến Hoa chàng đã tìm chỗ chôn giấu ở ngoài Chu Tước môn, lại cải trang thành một thư sinh văn nhược, vì vậy quá quan dễ dàng.

Không phải chàng rảnh rỗi vào thành không có mục đích mà vì ở bên ngoài Chu Tước môn đã phát hiện ám ký của Hoang nhân để lại, chỉ rõ người để lại ám ký là Đồ Phụng Tam và nơi y ẩn thân.

Hoang nhân không hoàn toàn thất bại, bằng thủ pháp thông tin bí mật của Hoang nhân chàng tìm được đám Trác Cuồng Sinh, Mộ Dung Chiến, Hồng Tử Xuân, Âm Kỳ, Cơ Biệt, Diêu Mãnh và gần ba ngàn huynh đệ nấu thân ở vùng đầm lầy gần Vu Nữ Khâu.

Nghe nói chàng chém chết Trúc Pháp Khánh, ai nấy khí thế cực kỳ phấn chấn, thề quyết phản công. Chỉ tiếc là hữu tâm vô lực, cung tên vũ khí đều thiếu thốn.

Lần này chàng tới Kiến Khang là muốn triệu tập huynh đệ chạy về phía nam, đồng thời trừ tính biện pháp giải quyết vấn đề lương thảo vũ khí.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn rất nhiều khả năng chuồn đến Kiến Khang, nhân vì Cao Ngạn cũng có giấy thông hành. Về phương diện này Cao Ngạn rất nhanh nhẹn.

Qua cầu là vừa đến hẻm Ô Y, lối vào nằm ở bên phải đường ngự đạo, có thị vệ coi giữ, bất quá dù ra vào tự do, Yến Phi cũng không nhàn nhã đi thăm chốn cũ.

Chém chết Trúc Pháp Khánh, khiến chàng cảm thấy không phụ kỳ vọng của Tạ An, Tạ Huyền, yên tâm được một chuyện.

Giết được Trúc Pháp Khánh quả thực nhờ ở may mắn rất nhiều, dựa vào sách lược mà thành công, nếu không kẻ táng mệnh sẽ là chàng chứ không phải lão.

Đích đến của chàng là Quy Thiện Tự ở khu vực bắc thành.

Điều này khiến chàng nghĩ tới Đồ Phụng Tam hẳn là cùng Tống Bi Phong trốn về Kiến Khang, bởi vì chỉ có Tống Bi Phong mới có liên hệ với Phật môn. Phật tự còn là nơi nấu thân tốt nhất.

Đột nhiên có tiếng quát tháo ầm ầm phía sau, người đi đường tránh dạt hết vào bên đường.

Yến Phi quay lại nhìn, chỉ thấy một đám gần trăm quân Kiến Khang đang áp giải hơn mười người qua Chu Tước kiều tiến vào ngự đạo, đi về phía hoàng thành.

Yến Phi thoáng nhìn đã biết người bị áp giải là huynh đệ Hoang nhân, trong đó còn có Phương Hồng Sinh và Bàng Nghĩa.

Suýt nữa Yến Phi đã xuất thủ giải cứu, chợt nghĩ ra như vậy hết sức bất trí.

Vội tránh sang bên đường, cố ý đứng ở chỗ trên cùng.

Hơn chục kỵ sĩ khai lộ đi qua, đám Bàng Nghĩa cúi đầu lễ bước tới, Yến Phi thì triển truyền âm nhập mật rót thanh âm vào tai Bàng Nghĩa: “Yên tâm, đêm nay ta tới cứu”.

Bàng Nghĩa run bắn người, quay nhìn chàng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Bàng Nghĩa vội cúi đầu tránh để lính áp giải nhìn thấy sắc mặt biến đổi của mình.

Yến Phi thở dài, truy theo phía sau.

- o O o -